

SF. IGNATIE TEOFORUL

Sfântul sfințitul mucenic Ignatie Teoforul a fost al treilea episcop al Antiohiei [1] (în Syria), după Apostolul Petru și Evod (prăznuit la 7 septembrie), căruia i-a urmat în scaun pe la anul 68. A murit în anul 107 în timpul unei persecuții împotriva creștinilor din vremea împăratului Traian. Prăznuirea lui principală este la 20 decembrie, iar la 29 ianuarie se face pomenire, în

calendarul ortodox, de aducerea moaștelor sale de la Roma la Antiohia.

Există două ipoteze privind numirea de "Teoforul", care poate însemna atât "purtătorul de Dumnezeu" cât și "cel purtat de Dumnezeu":

1. Unii spun că sfântul Ignatie a fost numit de creștinii din vremea sa deja ca "purtător de Dumnezeu" din cauza harului cu care Dumnezeu l-a înzestrat, cum se poate vedea și din scrierile sale.
2. Alții spun că Sfântul Ignatie a fost copilul pe care l-a apucat de mână Stăpânul Hristos și l-a luat în brațe și a zis: "De nu se va smeri cineva pe sine ca pruncul acesta, nu va intra în împărăția cerurilor"; și: "Cel ce va primi pe un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primește". De aceea a fost numit purtător de Dumnezeu.

Viața și mucenicia

Sfântul mucenic Ignatie a fost urmaș direct al apostolilor, a fost al doilea episcop / patriarh al Antiohiei, după Evod (+68, unul din cei 70 de apostoli). A fost ucenic al sfântului apostol Petru și, împreună cu sfântul Policarp, episcop de Smirna, al sfântului apostol și evanghelist Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu.

Când împăratul Traian a trecut prin Antiohia împotriva parților, Sfântul Ignatie a fost adus înaintea lui. Împăratul l-a cercetat îndelung și a văzut că nu poate fi întors de la credința în Iisus Hristos. De aceea a fost chinuit și în felurite chipuri; dar arătându-se mai tare decât chinurile, a fost trimis legat la Roma, păzit de zece ostași, ca să fie dat mâncare fiarelor sălbatice. În drum spre Roma, a întărit Bisericile din cetățile prin care trecea și se ruga să fie mâncat de fiare, "ca să ajung, spunea el, pâine curată lui Dumnezeu". În Roma a fost aruncat în stadion și a fost sfâșiat de leii sloboziți asupra lui, de i-au rămas numai oasele cele mari. Pe acestea le-au adunat creștinii și le-au dus în Antiohia, dându-le fraților, ca un dar dorit. Aceștia le-au așezat cu toată cinstea aceste sfinte moaște în pământ. Biserica prăznuiește cu bucurie sărbătoarea Aducerii moaștelor 29 ianuarie.

Posteritatea

Cele șapte scrisori care au rămas de la sfântul Ignatie l-au făcut să fie considerat ca cel mai important dintre Părinții apostolici.

Pe Sfântul Ignatie l-a cinstit cu un cuvânt de laudă și cel între sfinți părintele nostru Ioan Gură de Aur. Scrierile

De la sfântul Ignatie au rămas 7 scrisori, de o deosebită importanță. Acestea au fost traduse și publicate în limba română de către preotul profesor universitar Dumitru Fecioru, în volumul: Scrierile Părinților

apostolici, traducere, note și indice de Pr. Dumitru Fecioru, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1979, colecția "Părinți și scriitori bisericești (PSB) 1"

- * Sf. Ignatie Teoforul - Epistola către Efeseni
- * Sf. Ignatie Teoforul - Epistola către Magnezieni
- * Sf. Ignatie Teoforul - Epistola către Tralieni
- * Sf. Ignatie Teoforul - Epistola către Romani
- * Sf. Ignatie Teoforul - Epistola către Filadelfieni
- * Sf. Ignatie Teoforul - Epistola către Smirneni
- * Sf. Ignatie Teoforul - Epistola către Sfântul Policarp al Smirnei

Scrisorile către comunitățile din Efes, Magnesia, Tralles și Roma le-a scris din Smirna, când era dus sub gardă spre Roma. Apoi, din Troa, a scris Bisericilor din Filadelfia și Smirna, și lui Policarp al Smirnei.

Ignatie introduce în circulație noțiuni de bază ale vocabularului teologic: "Dumnezeu întrupat" (Către Efeseni 7, 2), "Dumnezeu-Hristos" (Către Smirneni 10, 1), "creștinătate", "Biserica universală" ("Unde este Hristos, acolo este Biserica universală/sobornicească" - Către Smirneni 8, 2), "leacul nemuririi" (i.e. Euharistia - Către Efeseni 20, 2).

Aceste scrisori s-au dovedit a fi influente în dezvoltarea teologiei creștine, întrucât numărul de scrieri din această perioadă a istoriei Bisericii este foarte mic. În mod evident, acestea au fost scrise în mare grabă și fără o planificare prealabilă, cu propoziții nedelimitate și o succedare neordonată a gândurilor. Ignatie este primul scriitor creștin cunoscut care insistă mult asupra principiului existenței unui singur episcop în fiecare oraș, asistat de presbiteri (preoți) și diaconi. Scrierile mai timpurii vorbesc fie de episcopi, fie de presbiteri și lasă impresia că ar fi existat mai mult de un episcop în fiecare comunitate. Ignatie insistă și pe valoarea Euharistiei, numită "leac spre nemurire". Pentru cititorul modern poate părea bizară dorința sa de a avea o mucenicie sângeroasă, lucru exprimat de el uneori foarte plastic în scrierile sale. Dar studierea atentă a dimensiunii soteriologice a scrierilor sale arată că el privește mântuirea ca izbăvire de puterea și frica morții. Astfel că pentru el a încerca să fugă de mucenicie ar echivala cu reîntoarcerea sub frica și puterea morții.

Astăzi se crede că doar versiunile mai scurte ale celor șapte scrisori sunt într-adevăr scrieri ale Sf. Ignatie. Se crede că versiunile mai lungi cuprind adăugiri datând din secolul al V-lea, scrise pentru a-l înscrie - postum - pe Sf. Ignatie ca martor în unele dispute teologice din acea perioadă. Se consideră că alte scrisori care i-au fost atribuite, ca și istorisirea martiriului său de către un martor ocular sunt simple falsuri datând din aceeași perioadă.

Citate extrase

"As a pilot calls on winds and a storm-tossed mariner looks homeward, so the times call on you to win your way to God. As God's athlete, be sober; the stake is immortality and eternal life."

Imnografie

Tropar (Glasul 4)

Și părtaș obiceiurilor și următor scaunelor Apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu însuflete, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învățând și cu credință răbdând până la sânge, sfințite mucenice Ignatie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condac (Glasul 4)

De la Răsărit astăzi te-ai înălțat și toată făptura ai luminat-o cu învățăturile Mirelui, Celui împodobit de Dumnezeu, purtătorule de Dumnezeu Ignatie.

Iconografie

Sfântul Ignatie Teoforul este reprezentat, conform Erminiei lui Dionisie din Furna (ed. Sofia, București, 2000, p. 152), ca un episcop bătrân, cu barba lungă, spunând următoarele: "Doamne Dumnezeule, Atotțiitorule, Cea ce ești unul sfânt, [Carele primești jertfă de laudă de la cei ce te cheamă pe tine cu toată inima...]"

Iar pentru icoana care reprezintă mucenicia sa (pomenită la 20 decembrie), erminia precizează doar că se săvârșește fiind mâncat de lei. Frecvent, sunt reprezentați doi lei care îl atacă pe Sfânt, care apare așa cum este descris mai sus, cu veșmintele episcopale.

Traian, luând sceptra împărăției romanilor, episcop al Bisericii Antiohiei era Sfântul Ignatie, cel cu numele și cu lucrul purtător de Dumnezeu, care a primit scaunul după Sfântul Evod și care a fost după Sfântul Clit sau Climent, cel dintâi episcop al Romei.

Se povestește despre acest sfânt Ignatie, de Dumnezeu purtătorul, cum că pe vremea când era prunc, iar Domnul nostru Iisus Hristos viețuia într-acea vreme cu oamenii pe pământ și învăța pe popoare despre împărăția lui Dumnezeu, atunci și părinții acestui prunc, stând acolo aproape în popor și ascultând cuvintele cele dumnezeiești din gura Mântuitorului și având cu dînsii pe acest fiu, Domnul s-a uitat la dînsii și, chemînd la sine pe pruncul Ignatie, l-a pus în mijloc și, cuprinzîndu-l, l-a luat pe mîini zicînd: De nu vă veți întoarce și nu veți fi ca pruncii, nu veți intra întru împărăția cerurilor și cine va primi pe un copil ca acesta întru numele Meu, pe Mine mă primește.

Pentru aceasta s-a numit Sfântul Ignatie, purtător de Dumnezeu, că a fost purtat de mîinile întrupatului Dumnezeu. S-a numit purtător de Dumnezeu și pentru aceasta că și el purta pe Dumnezeu în inima și în gura sa, fiind vas ales asemenea lui Pavel, care a purtat numele lui Dumnezeu înaintea limbilor și împărățiilor.

Sfântul Ignatie a fost mai întîi ucenic al Sfîntului Ioan, Cuvîntătorul de Dumnezeu, împreună cu Policarp, episcopul Smirnei. După aceasta cu sfatul tuturor Sfîntilor Apostoli s-a așezat episcop al Antiohiei, unde a început a se spune mai întîi numele de creștin. Luînd el ocîrmuirea Bisericii, cu multe osteneți și sudori semăna propovăduirea bunei-credințe, arătînd întru totul rîvnă apostolească.

Acest sfânt ierarh a așezat în biserică să se cînte dumnezeieștile cîntări în două cete, asemănîndu-le cetelor îngerești. Fiind el întru vedenie și învrednicindu-se de vederea dumnezeieștii descoperiri, a văzut cetele îngerești cîntînd astfel. Adică atunci cînd cînta o ceată, cealaltă tăcea, iar cînd cînta cealaltă, cea dintîi asculta. După ce săvîrșea aceea cîntarea sa, începea cealaltă și așa neîncetat preamăreau pe Preasfînta Treime. Văzînd aceasta Sfântul Ignatie întru descoperire, a pus orînduiala aceasta, mai întîi în Biserica Antiohiei și de acolo au luat toate Bisericile cea orînduială frumoasă. Acest arhieru era purtător de Dumnezeu, bun îndreptător al orînduielilor bisericesti și desăvîrșit slujitor al Tainelor lui Hristos; iar mai pe urmă s-a sfîrșit ca mucenic, fiind dat spre mîncarea fiarelor, despre care ne va arăta cuvîntul ce ne stă înainte.

Împăratul Traian avînd mare război cu sciții, a dobîndit biruință asupra lor și a voit pentru aceea să mulțumească necuraților idoli cu jertfe, prin toată împărăția sa, pîrîndu-i-se că a biruit cu ajutorul lor și-i ruga pe dînsii ca să chivernisească oștile sale și împărăția. Atunci s-a ridicat cu multă prigoană asupra creștinilor, pentru că a fost înștiințat că aceștia nu mai aduc jertfă zeilor și-i hulesc, arătînd înșelăciunea lor. Pentru aceea a poruncit ca pretutindeni să omoare pe creștinii care nu se supun poruncii lui.

Mergînd Traian la alt război împotriva perșilor, s-a întîmplat a trece prin Antiohia și a fost pîrît către dînsul și Sfântul Ignatie, purtătorul de Dumnezeu, că cinstește ca pe un Dumnezeu, pe Hristos cel osîndit de Pilat spre moarte și răstignit pe Cruce și că așează legi pentru păzirea fecioriei, pentru trecerea cu vederea a bogățiilor și a tuturor celor ce sînt spre dulcețaa vieții.

Acestea auzindu-le Traian, a chemat pe Sfântul Ignatie și în fața suitei sale i-a zis: "Tu ești cel ce te numești purtător de Dumnezeu, care te împotrivești poruncilor noastre și răzvrătești toată Antiohia, ducînd-o pe urma Hristosului tău?" Dumnezeiescul Ignatie a zis: "Eu sînt". Iar împăratul l-a întrebat: "Ce înseamnă purtător de Dumnezeu?". Sfântul i-a răspuns: "Cel ce poartă pe Hristos Dumnezeu în sufletul său, este purtător de Dumnezeu". Dar împăratul a zis: "Oare tu porți în tine însuși pe Hristosul tău?". Sfântul a răspuns: "Cu adevărat îl port, că scris este: Mă voi sălășui întru dînsii și voi umbla". Împăratul a zis: "Dar de noi ce crezi? Nu ți se pare că purtăm întotdeauna întru

pomenirea noastră pe zeii noștri și-i avem pe aceia ajutători asupra vrăjmașilor?" Purtătorul de Dumnezeu a răspuns: "Vai mie, că pe idolii cei răi îi numești dumnezei! Căci unul este Dumnezeu adevărat, Ziditorul cerului și al pământului, al mării și al tuturor celor dintr-însele, unul Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, cel Unul-Născut, a Cărui împărăție nu va avea sfârșit, pe Care de L-ai fi cunoscut și tu, împărate, și-ar fi fost mai frumoase porfira, coroana și scaunul împărăției tale".

Împăratul a zis: "Lasă acestea ce grăiești Ignatie și ia seama la cuvintele mele de voiești a te face plăcut mie și a fi ridicat în cinstea prietenilor mei. Apoi să aduci împreună cu noi jertfă zeilor noștri și îndată vei fi la noi arhieru al marelui Die și te vei chema părinte al suitei noastre". Răspuns-a sfântul: "Ce trebuință am eu a fi arhieru al lui Die, când sînt arhieru al lui Hristos, Căruia în toată ziua îi aduc jertfă de laudă și mă sîrguiesc să mă jertfesc cu totul Aceluia și să mă asemăn morții Lui celei de bună voie". Zis-a împăratul: "Cui voiești a te jertfi pe tine? Aceluia care a fost pironit pe cruce de Pilat din Pont?"

Sfântul a răspuns: "Aceluia să-I fiu jertfă, Care a pironit păcatul pe cruce, a sfărîmat pe diavol, aflătorul păcatului și a zdrobit cu crucea toată puterea lui". Zis-a împăratul: "Mi se pare, o! Ignatie, că nu ai minte sănătoasă și judecată dreaptă. Căci nu te-ai fi înșelat așa cu scripturile cele creștinești dacă ai fi priceput bine cît de bun lucru este a te supune poruncilor împăratești și, împreună cu toții, a aduce jertfă zeilor". Purtătorul de Dumnezeu, luînd mai multă îndrăzneală, a zis: "Chiar de mă vei da fiarelor spre mîncare, chiar pe cruce de mă vei răstigni și sabiei și focului de mă vei da, niciodată nu voi jertfi diavolilor, nici nu mă tem de moarte, nici nu caut bunătățile cele vremelnice ale vieții acesteia de acum, ci numai pe cele veșnice le doresc și în tot chipul mă îngrijesc ca să trec către Hristos, Dumnezeul meu, Care a voit a muri pentru mine".

Atunci suita, vrînd să mustre pe Sfântul Ignatie pentru rătăcire, a zis: "Iată, tu zici că Hristos a murit; deci cum poate cel mort a ajuta cuiva și încă Acela care a murit cu moarte defăimată? Zeii noștri sînt fără moarte și grăiesc". Iar purtătorul de Dumnezeu a zis: "Domnul și Dumnezeul meu Iisus Hristos S-a făcut om pentru noi și pentru mîntuirea noastră. El a voit a pătimi pe cruce, moarte și îngropare, apoi a înviat a treia zi, surpînd și stricînd puterea vrăjmașului și S-a înălțat la cer, de unde S-a pogorît; iar pe noi din cădere sculîndu-ne și iarăși ducîndu-ne în rai, din care am fost scoși, ne-a dăruit mai multe bunătăți, decît cele ce am avut întîi. Însă dintre zeii cei cinstiți de voi, niciunul n-a făcut ceva asemenea, fiind răi și nelegiuți, făcînd multe fapte de pierzare și lăsînd puțină credință oamenilor celor fără de minte. După aceea, luîndu-se acoperămîntul înșelăciunii, s-au cunoscut ce au fost, cum s-au dus rău din viața aceasta și s-au dat morții celei veșnice, pentru pierderea multora. Die, cel dintîi zeu al vostru, s-a îngropat în Creta, iar Asclipie, a pierit fiind lovit de fulger. Mormîntul Venerei se spune că este în Pafa, iar Eraclie a fost ars cu foc. Căci, fiind răi, au dobîndit acel sfârșit de care au fost vrednici".

Acestea fiind grăite de Sfântul Ignatie și împăratul cu suita temîndu-se ca să nu se dea de rușine zeii lor cu mai multe cuvinte de ale lui, a poruncit să-l ducă în temniță. Iar împăratul toată noaptea aceea n-a dormit, cugetînd cu ce fel de munci să-l pedepsească pe Sfântul Ignatie. Și a socotit să-l osîndească spre mîncarea fiarelor, căci i se părea cea moarte că este cea mai cumplită. Deci, dimineața a spus aceasta suitei și toți l-au sfătuit așa, însă au zis să nu-l dea fiarelor în Antiohia, ca să nu se facă mai slăvit între cetățenii săi, primind sfârșit mucenicesc pentru credința sa, ca nu cumva și alții, privind la dînsul, să se întărească în credință. Pentru aceea ziceau că i se cade să fie dus la Roma legat și acolo să se dea spre mîncarea fiarelor, ca astfel, ostenindu-se de lungimea drumului, mai grea pedeapsă să primească. Romanii să nu știe cine este, ci, ca un tîlhar pierind, să nu rămînă după dînsul nici o pomenire.

Acest sfat a plăcut împăratului și a dat asupra Sfîntului Ignatie hotărîre de moarte, ca să fie dat spre mîncarea fiarelor în Roma, în vreme de praznic, înaintea adunării poporului. Astfel s-a osîndit sfîntul de păgîni, ca să fie privesc la îngerilor și a oamenilor.

Luînd asupra sa acest răspuns, purtătorul de Dumnezeu Ignatie, cu glas mare a mulțumit lui Dumnezeu și cu mulțumire primea lanțurile cu care îl legau. Împăratul a mers cu oștile sale la război, iar dumnezeiescul pătimitor, cu lanțuri grele fiind legat și fiind dat la zece ostași aspri și nemilostivi, era dus la Roma. Ieșind din Antiohia mult s-a rugat pentru Biserică și și-a încredințat lui Dumnezeu turma sa. Plîngeau pentru dînsul credincioșii și se tînguiau cu amar, iar alții, care cu multă dragoste fiind legați de dînsul, mergeau cu el în cale.

Venind ostașii cu sfîntul în Seleucia, s-au suit în corabie și de acolo plutind au sosit în Smirna. Acolo a sărutat pe dumnezeiescul apostol, Sfîntul Policarp, episcopul Smirnei și s-a mîngîiat împreună cu dînsul în vorbe de Dumnezeu insuflate, bucurîndu-se de legăturile sale și înfrumusețîndu-se cu lanțurile. Pentru că ce împodobire mai bună putea

să-i fie lui, decât acele lanțuri, cu care era înfășurat pentru Domnul său? Apoi s-a sărutat și cu ceilalți episcopi, preoți și diaconi, căci s-au adunat la dînsul mulți de pe la bisericile Asiei și de prin alte cetăți, vrînd să-l vadă și dorind să audă dumnezeieștile cuvinte care ieșeau din gura lui. Sfîntul le zise să se roage pentru dînsul, ca mai curînd să fie dezlegat prin dinții fiarelor din legătura cea trupească și să se arate Domnului său cel dorit.

Apoi, văzîndu-i pe dînșii foarte tulburați și nerăbdînd despărțirea lui, s-a temut ca nu cumva și credincioșii ce sînt în Roma să se tulbure și să nu sufere a fi dat spre mîncarea fiarelor. Căci atunci îi vor face lui împiedicare, dacă cumva și-ar pune mîinile asupra aceloră căroră era poruncit ca să-l dea spre mîncarea fiarelor și astfel îi vor închide lui ușa cea deschisă a muceniei și a morții celei preadorite.

Deci a socotit să trimită la dînșii scrisoare, poftindu-i ca și aceia să se roage pentru dînsul și să nu i se facă împiedicare de la alegerea lui cea mucenicească, ci prin fiare să fie dezlegat și să treacă la preaiubitul său Stăpîn. Și a scris așa: "Ignatie, care este și purtător de Dumnezeu, scrie Bisericii celei miluite cu mărirea Tatălui Preainalt și a lui Iisus Hristos, a Unuia Născut Fiului Său, Bisericii iubite și luminate cu voia Celui ce a voit toate după dragostea lui Iisus Hristos, Dumnezeului nostru; biserică ce este întfi în țara romanilor și care este vrednică de Dumnezeu, vrednică de cuviință, vrednică de fericire, vrednică de laudă, vrednică de dobîndire, vrednică de curățenie, care mai întfi este în dragoste, numită cu numele lui Hristos, numită cu nume de Părinte, pe care o și sărut întru numele lui Iisus Hristos, Fiul Părintelui ceresc, fiilor celor uniți după trup și după duh cu porunca Lui, celor plini de darul lui Dumnezeu fără îndoială și păziți de orice credință străină, fără de prihană întru Iisus Hristos, Dumnezeul nostru, să se bucure:

1) Fiindcă m-am rugat lui Dumnezeu, am dobîndit a vedea fețele voastre cele vrednice de vedere. Legat fiind întru Iisus Hristos, nădăduiesc a vă săruta, dacă va fi voia lui Dumnezeu, ca să mă învrednesc așa pînă în sfîrșit. Începutul este bine economisit, dacă voi dobîndi darul ca să-mi cîștig moștenirea fără împiedicare. Căci mă tem de dragostea voastră, să nu mă împiedice de la aceasta. Că vouă este lesnicios lucru a face ceea ce voiți voi, iar mie greu îmi este a dobîndi pe Dumnezeu, dacă voi mă veți cruța.

2) Nu voiesc ca voi să plăceți oamenilor, ci lui Dumnezeu, precum îi și plăceți. Eu niciodată nu voi avea o vreme bună ca aceasta pentru a cîștiga pe Dumnezeu, nici voi nu puteți a arăta un lucru mai bun decât dacă veți tăcea. Că dacă veți tăcea și nu veți vorbi despre mine, eu mă voi face al lui Dumnezeu, iar dacă veți iubi trupul meu, iarăși voi fi alergînd. Mai mult nu puteți a-mi da, decât a mă jertfi lui Dumnezeu, pînă încă jertfelnicul este gata. Cu dragoste să cîntați Tatălui întru Iisus Hristos, căci pe episcopul Siriei l-a învrednicit Dumnezeu a se afla la apus, fiind trimis de la răsărit. Bine este a apune eu din lume, ca întru Dumnezeu să răsar.

3) Niciodată n-ați pizmuit pe nimeni, ci pe alții ați învățat. Și eu voiesc ca cele ce învățați, să le și faceți. Deci mie să-mi cereți putere și dinlăuntru și dinafară, ca nu numai să zic, ci să și voiesc; ca nu numai să mă numesc creștin, ci să fiu și în faptă. Că dacă mă voi afla așa, voi putea fi credincios. Nimic din cele ce se arată este veșnic. Cele ce se văd sînt vremelnice, iar cele ce nu se văd sînt veșnice, pentru că Dumnezeul nostru Iisus Hristos, întru Tatăl fiind, este veșnic. Creștinătatea este lucru nu numai al sfătuirii, ci și al mărimii de suflet. Cînd creștinul cu adevărat se urăște de lume, atunci este iubit de Dumnezeu. Căci este scris: De ați fi fost din lume, lumea ar fi iubit pe ai săi, iar fiindcă nu sînteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, pentru aceasta vă urăște pe voi lumea. Petreceți întru dragostea Mea.

4) Eu scriu Bisericilor și poruncesc tuturor căci eu voind, mor pentru Dumnezeu, dacă voi nu mă veți opri. Rogu-vă să nu aveți către mine dragoste deșartă. Lăsați-mă să mă fac mîncare fiarelor, prin care îmi este cu puțință a cîștiga pe Dumnezeu. Sînt grîu al lui Dumnezeu și prin dinții fiarelor să mă macin, ca să fiu pîine curată a lui Hristos. Mai bine aștați pe fiare ca să mi se facă mormînt și nimic din trupul meu să nu lase. Atunci voi fi ucenic adevărat al lui Hristos, cînd nici lumea nu va vedea trupul meu. Rugați-vă lui Hristos pentru mine ca, prin uneltele acestea, jertfă să mă fac. Nu precum Petru și Pavel vă poruncesc vouă, căci aceia sînt apostoli, iar eu osîndit; aceia slobozi, iar eu pînă acum sînt rob. Iar dacă voi pătimi, voi fi slobod pentru Hristos și voi învia întru El. Acum învăț cînd sînt legat, ca nimic lumesc sau deșert să poftesc.

5) De la Siria pînă la Roma cu fiare mă lupt pe pămînt și pe mare, noaptea și ziua, legat fiind cu zece leopardzi, care este o ceată de ostași și care din ce în ce mai răi se fac. Însă în neîndreptățile lor mai mult mă învăț, dar nu dintr-acestea mă îndreptez. O! de-aș dobîndi fiarele cele pregătite mie, pe care le voi zădări, ca degrabă să mă mănînce, nu precum s-a întîmplat altora, de care, temîndu-se, nu s-au atins. Și, deși ele nu vor voi, eu le voi sili. Tertați-mă, eu

cunosc ce-mi este de folos. Acum încep a mă face ucenic. Nimic din cele văzute și din cele nevăzute să nu-mi pizmuiască, ca pe Iisus Hristos să-L dobîndească. Foc și cruce adunării de fiare, tăieturi, despărțiri, risipiri ale oaselor, tăieri ale mădularelor, măcinături a tot trupul, munci rele ale diavolului să vină asupra mea, numai pe Iisus Hristos să-L dobîndesc.

6) Nimic nu-mi vor folosi cele înveselitoare ale lumii, nici împărățiile acestui veac. Mai bine îmi este a muri pentru Iisus Hristos, decît a împărăți peste toate marginile pămîntului. Căci ce va folosi omul, de ar cîștiga toată lumea, iar sufletul său îl va pierde? Pe Acela îl caut, care pentru noi a murit. Pe Acela îl voiesc, Care pentru noi a înviat. El dobîndă îmi este. Iertați-mă, fraților, să nu mă împiedicați de a trăi, căci viața este a fi cu Hristos. Să nu-mi doriți a muri; căci moarte este viața cea fără de Hristos. Pe cel ce voiesște să fie al lui Dumnezeu, să nu-l despărțiți. Lăsați-mă să iau lumină curată; acolo ducîndu-mă, voi fi om al lui Dumnezeu. Dați-mi voie ca să mă fac următor al patimei Dumnezeului meu. Dacă cineva pe Dînsul în sine Îl are, să înțeleagă ceea ce voiesc eu și să-mi fie milostiv, știind cele ce mă țin pe mine.

7) Stăpînitorul acestui veac voiesște să mă răpească și să-mi strice judecata mea cea pentru Dumnezeu. Deci nimeni din voi să nu-i ajute, ci mai vîrtos ai mei să vă faceți, ca să fiți fii ai Dumnezeului meu. Nu vă lăudați cu numele lui Iisus Hristos, iar lumea să o poftiți. Zavistia între voi să nu locuiască. Chiar dacă aș fi de față, v-aș ruga să nu vă plecați mie, ci mai vîrtos pentru cele ce vă scriu să vă plecați. Viu fiind, vă scriu aceasta, dorind să mor. A mea dorință s-a răstignit și nu este întru mine foc iubitor de materie, ci apă vie și care grăiește în mine, zicîndu-mi: Vino la Tatăl. Nu mă îndulcesc cu hrană stricăcioasă, nici cu dezmiertările acestei vieți. Pîinea lui Dumnezeu voiesc, pîine cerească doresc, pîinea vieții, care este trupul lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, al Celui ce a fost mai pe urmă din seminția lui Avraam și a lui David. Băutura lui Dumnezeu voiesc, adică sîngele Lui, care este dragoste nestricăcioasă și viață de-a pururea vie.

8) Nu voiesc a trăi după om și aceasta va fi dacă voi veți voi. Voiți ca și voi să fiți primiți? Puține cer de la voi: credeți-mi mie. Iar Iisus Hristos vă va arăta aceasta, cu adevărat zis, căci El este gura cea nemincinoasă, prin care Tatăl a grăit cu adevărat. Cereți pentru mine ca să dobîndesc acestea. Nu după trup am scris vouă, ci după voia lui Dumnezeu. Dacă voi pătimi, dovedește că ați voit voi; dacă voi fi lepădat, apoi voi m-ați urît.

9) Pomeniți în rugăciunea voastră biserica cea din Siria, care în locul meu are ca păstor pe Dumnezeu. Singur Iisus Hristos și dragostea voastră să o cerceteze pe dînsa. Iar eu mă și rușinez a mă numi dintre cei de acolo. Căci nu sînt vrednic, fiind cel mai de pe urmă al lor și lepădătură, însă voi fi miluit, dacă pe Dumnezeu voi dobîndi. Vă sărută pe voi duhul meu și dragostea bisericilor, care m-au primit în numele lui Iisus Hristos, căci toți frații, în calea mea cea trupească, m-au petrecut din cetate în cetate.

10) Scriu vouă acestea din Smirna, prin efesenii cei vrednici de fericire. Și este împreună cu mine, cu alți mulți și Crocos, numele cel dorit. Pe cei ce au venit mai înainte de mine, de la Siria la Roma, spre slava lui Dumnezeu, cred că i-ați cunoscut. Să le arătați că aproape sînt și eu, că toți sînt vrednici lui Dumnezeu și vouă, pe care se cuvine ca întru toate să-i odihniți. Am scris aceasta, în ziua cea mai înainte de nouă calendele ale lui septembrie, care este în douăzeci și trei ale lunii august. Fiți sănătoși pînă în sfîrșit, întru răbdarea lui Iisus Hristos. Amin".

Această scrisoare a trimis-o înaintea sa în Roma și, după puțină vreme, a ieșit și el din Smirna, dus fiind de ostași. Și, venind în Troada și în Neapoli, au trecut pe jos prin Filipopoli și Macedonia, cercetînd bisericile cele din cale, învățînd, sfătuiind și întărind pe frații cei neputincioși și poruncind tuturor să fie deștepți și treji. După ce a trecut Epirul și a plutit pe Marea Adriatică și a Tirului, a sosit în Putioli, unde a fost primit cu dragoste de ostașii și de credincioșii ce erau acolo. De acolo a venit în Roma și s-a dat în grija eparhului cetății, împreună cu scrisorile cele împărătești. Iar acela, văzînd pe purtătorul de Dumnezeu și citind scrisoarea împărătească, îndată a poruncit să pregătească fiarele și, sosind o zi de praznic, a adus pe sfîntul în priveliște, unde s-a adunat toată cetatea. Căci a străbătut vestea despre dînsul, cum că episcopul Siriei se va da să fie mîncat de fiare.

Sfîntul Ignatie adus în mijlocul priveliștii s-a întors către popor cu suflet bărbătesc și cu fața luminată și binevoind acea moarte de ocară primită pentru Hristos, cu mare glas a strigat: "Bărbați romani, care priviți la această nevointă a mea, să știți că nu pentru oarecare facere de rău primesc această muncă, nici pentru oarecare nelegiuire sînt osîndit la moarte. Ci numai pentru singur Dumnezeul meu, de a cărui dragoste sînt cuprins și pe Care fără de saț Îl doresc, căci sînt grîu al Lui și voiesc să mă macin prin dinții fiarelor, ca să mă fac Lui pîine curată". Acestea zicînd sfîntul, au venit asupra lui leii, care îndată l-au sfîșiat și l-au mîncat rămînînd numai oasele.

Deci s-a împlinit dorința sfântului care a voit ca fiarele să fie mormînt al trupului său, Dumnezeu voind așa, după dorința plăcutului Său. Pentru că putea să astupe gurile fiarelor înaintea lui, ca și înaintea lui Daniil în groapă și înaintea Teclei în priveriște, pentru slava numelui Său cel sfînt. Însă n-a făcut aceasta, voind mai bine a împlini dorința și cererea robului Său, decît a preamări puterea Sa cea mare.

În acest chip a fost sfîrșitul Sfîntului Ignatie, în acest fel nevoința lui, căci așa a fost dragostea lui către Dumnezeu. Risipindu-se adunarea aceea, credincioșii care erau în Roma, către care el scrisese din Smirna și cei ce veniseră cu dînsul, care se tînguiau nemîngîiați după dînsul, au adunat oasele lui cele rămase și le-au pus cu cinste în loc însemnat, afară din cetate, în douăzeci de zile ale lunii decembrie. Apoi, multe zile plîngînd credincioșii pentru despărțirea lui, șezînd lîngă mormînt, laudîndu-l cu psalmi și cu cîntări, Sfîntul Ignatie li s-a arătat lor noaptea și pe fiecare dintre ei, cuprinzînd-i, îi mîngîia în mîhnirea sufletului lor. Altoră iarăși li s-a arătat, rugîndu-se pentru cetate și asudînd, ca și cum ar fi fost întru multe nevoințe și osteneți.

Înștiințîndu-se împăratul Traian de sfîrșitul Sfîntului Ignatie și de tăria sufletului său cea cu bărbăție, cum fără temere și cu bucurie a mers la moarte pentru Dumnezeu său, i-a părut rău de dînsul. Și, auzînd de creștini că sînt oameni buni și blînzi, viețuind cu înfrînare, iubind curățenia, ferindu-se de toate lucrurile cele rele și avînd viață fără de prihană, iar împărăției lui cu nimic nu se împotrivesc - numai cu aceasta că nu voiesc să aibă mulți dumnezei, ci numai singur pe Hristos cinstesc, a poruncit să nu-i mai caute ca să-i omoare, ci i-a lăsat să viețuiască în pace. După aceasta, au fost aduse cinstitele moaște ale Sfîntului Ignatie în Antiohia, cu mare cinste, spre apărarea cetății și tămăduirea celor bolnavi, spre bucuria turmei sale și întru slava lui Dumnezeu în Treime, Celui laudat de toți, în veci. Amin.

*

Povestesc oarecare despre acest Sfînt Ignatie, purtătorul de Dumnezeu și acestea: Cînd era adus spre mîncarea fiarelor și avea neîncetat în gura lui numele lui Iisus Hristos, l-au întreat păgînii pentru ce pomenește neîncetat cu gura sa acel nume? Sfîntul a răspuns că are în inima sa scris acel nume al lui Iisus Hristos, iar cu buzele mărturisește pe Acela, pe Care de-a pururea Îl poartă în inimă. După aceasta, sfîntul fiind mîncat de fiare, lîngă oasele lui, ce rămăseseră din voia lui Dumnezeu, s-a găsit inima întregă, nemîncată de fiare. Aflîndu-o necredincioșii și aducîndu-și aminte de cuvintele Sfîntului Ignatie, au despecat-o în două, vrînd să vadă dacă este adevărat ceea ce zicea Ignatie. Și au aflat înăuntru pe amîndouă părțile scris cu litere de aur: Iisus Hristos.

Astfel Sfîntul Ignatie, cu numele și cu fapta a fost purtător de Dumnezeu, avînd în inima sa de-a pururea pe Hristos Dumnezeu, cu mintea cea de Dumnezeu gînditoare, scris ca și cu un condei.

Publicat de MEILOIU MONICA - DANIELA

sursa:monicadaniela84.blogspot.com,

manastire.md